

ESVARANDO POLA BURBULLA

FRANCISCO CASTRO

Cando era neno, unha das cousas que máis me gustaba facer eran pompas de xabón. Burbullas. De feito, aínda hoxe gozo facéndoas, soprando de vagar neses circuliños enchoupados con deterxente para fregar a louza. Gústame facelas gordas, enormes, imposibles. E soltalas pola ventá e ver como van baixando – astronautas ingravidas – de viaxe pola rúa adiante, para arriba e para abaixo, secuestradas polo vento. Artefactos irrealis e efémeros que duran menos dun minuto. Gloria fugaz. Os veciños coidan que estou tolo. Ou que son un infantil. Levan razón en ámbolos casos.

Mais non é de min de quen vou falar. Senón das burbullas.

No mítico 68 os mozos, aínda non moz@s, berraban: “¡sede realistas, pedide o imposible!”. No 2006, poderían berrar: “¡somos realistas, pero isto é imposible!”. Porque é imposible transformar a realidade cando esta é unha burbulla e a un só lle deixan esvarar polos seus contornos. Esféricos, plásticos, flexibles, inconsistentes. Impenetrables.

Digo burbulla. ¿Cal burbulla? Pois a “inmobiliaria”, cal vai ser. Esa burbulla imposible, omnipotente e todopoderosa.

Pedímoslle á xente moza que sexa realista e que se deixe de poesías. Nada de dedicarse á literatura ou á música (como moito, a “cousa” esa de OT) ou ás artes. Insistimos, sede realistas: ¡viva a economía! O que hai é que traballar arreo (¡ánimo mileuristas!) aínda que sexa en calquera cousa repugnante con tal de asegurar o cocidiño e as mensualidades do ximnasio. E sobre todo, con tal de asegurar as hipotecas. Iso, sexamos serios. As hipotecas. Para que a Burbulla sega crescendo. O home clásico procuraba a felicidade. O medieval a santidad. O ilustrado e revolución. O de hoxe, unha hipoteca asumible, que non asfixie moito, ou que só afogue un pouco. Esta dexeneración do ideal de vida ao longo do tempo demostra o que veño de dicir: sempre a realidade por enriba de todo, o concreto, os pés no chan. Pero, ¡ouh contradicción!, resulta que a realidade é literaria, artística, poética, aérea, sutil, metafísica. Coma unha burbulla. A realidade é metafórica, simbólica e xa que logo, irreal. ¿Ou non é abondo irreal que todo estea condicionado por unha burbulla?, ¿ou non é abondo literario que todo estea supeditado e gobernado por intanxibles económicos que cotizan en Bolsa?, ¿ou non é literario un mundo enchoupado de OPAS (¿yo viacé un corrá?) amigables ou hostís, paquetes de accións e especulacións varias e variadas, paraísos fiscais e economía mergullada?. A realidade, na era da macroeconomía globalizada, vólvese etérea.

Coma unha burbulla.

O que as mozas e mozos queren (xa cansei da @) é ter unha vivenda digna. Pero a realidade impónselles cuns prezos que impiden calquera clase de penetración na mesma. A burbulla éche así: non hai por onde entrarlle; é plástica e flexible, e cando tocas neste punto da burbulla, métese para dentro e escápase lonxe de ti, ou cando tentas introducirte por outro sitio, esvaras e caes. Así está a rapazada do noso país: esvarando no burato negro e insondable do contorno dunha burbulla, redondísima, que non ten fisuras. Xa que logo, a mocidade deste país vive fóra da realidade, nun eterno bambán que non controlan. Pero polas lindes. Por fóra. Excluídos.

Mais que ninguén esqueza que as burbullas, que son unha marabilla da física pola súa adaptación ao entorno, chegado o caso e realizada a presión necesaria, rebentan.

Que cada quen tire as súas propias conclusións desta derradeira frase.

BREVE RESEÑA DO COLABORADOR:

Francisco Castro. Nacido en Vigo en 1966, traballa desde hai anos como cronista cultural en varios medios galegos. É autor do libro de relatos eróticos *Xeografías*, de *A canción do náufrago*, ambos de 2001, e do relato histórico *Memorial do infortunio*. En 2004 publicou *Xeración perdida*, novela coa que adentra ao lector no mundo das drogas. O 27 de maio do 2006 gaña o Premio Blanco Amor de novela con *Spam*.